

W. H. SINGER Jr. BIJ VAN HASSELT TE ROTTERDAM.

Wij kennen Singer's kunst van enkele vroegere tentoonstellingen, en herinneren ons zijn blanke stillevenen en daarna zijn noorsche werk.

Dit laatste had een ongewone bekoring, zoowel door de geheel persoonlijke visie die Singer op het noorsche landschap toonde te hebben, als door de eigene wijze van uitbeelden.

Hij was niet als toerist naar Noorwegen gegaan, om in afwisseling van het Larensche landschap (hij woonde lang in het Gooi) nu eens iets anders te zien en te schilderen; hij had er zich geheel ingeleefd. Zóó zelfs dat hij er aanvankelijk niet had kunnen schilderen; maar toen was daarna de bekoring over hem gekomen, die bekoring van de rust, de stilte en de uitgestrektheid.

Hij zoekt niet het schilderachtige in de kleine dorpjes of in de aardige kleederdrachten, het is de weidsche natuur die hem boeit, het zijn de eenzame sneeuwvelden, door bergen begrensd en waar hier en daar het dennengroen een afwisseling aan geeft. En het is opmerkelijk hoe hij in zijn schilderswijze, de juiste techniek heeft weten te vinden, om die vredige kalmte, van zoo'n sneeuwlandschap weer te geven.

Het is niet de angstige, nare eenzaamheid, maar de als weldadig aandoende rust, de stilte, de stemming, de atmosfeer van zoo'n uitgestrekt, blauwachtig wit veld, wat hij in zijn Noorsche landschappen doet zien.

En evenals die sneeuwgezichten, ziet hij ook den zomer in het noorden, de groene weiden, met de blauwe stroompjes er tusschen; hij stoffeert dan zijn landschappen met een enkel huisje, een bruggetje, een grooten boom op den voorgrond, maar maakt er nimmer „pittoreske gevallen” van. Het blijft „de natuur” in alle jaargetijden, onder verschillende weersgesteldheden.

Zóó zag hij ook „de regenboog” aan den Noorschen hemel, als „Gods promise” en hij maakte er een prachtige litho van, daarin alleen het grootsche in de natuur gevende: de regenboog en het landschap.

Onder zijn laatste werk bij Van Hasselt was wel zeer opmerkelijk een geheele serie krijtteekeningen voor kalenderbladen. Merkwaardig dáárom, omdat hij niet getracht had met wat pastel, een gemakkelijk, coquet effect te bereiken, maar juist omdat hij, zich beperkende tot weinige kleuren, soms zelfs tot een enkele, op getint papier, met zulke eenvoudige middelen den toon, de stemming wist te geven.

In die kalenderbladen — ik weet niet of zij uitgegeven zullen worden, wij willen het zeer hopen, zij het dan ook niet als k a l e n d e r-bladen, maar als litho's bijv. — heeft Singer op de zelfde wijze als in zijn schilderingen, met groote soberheid en eenvoud, de totaal-indruk van de jaargetijden in het landschap willen geven.